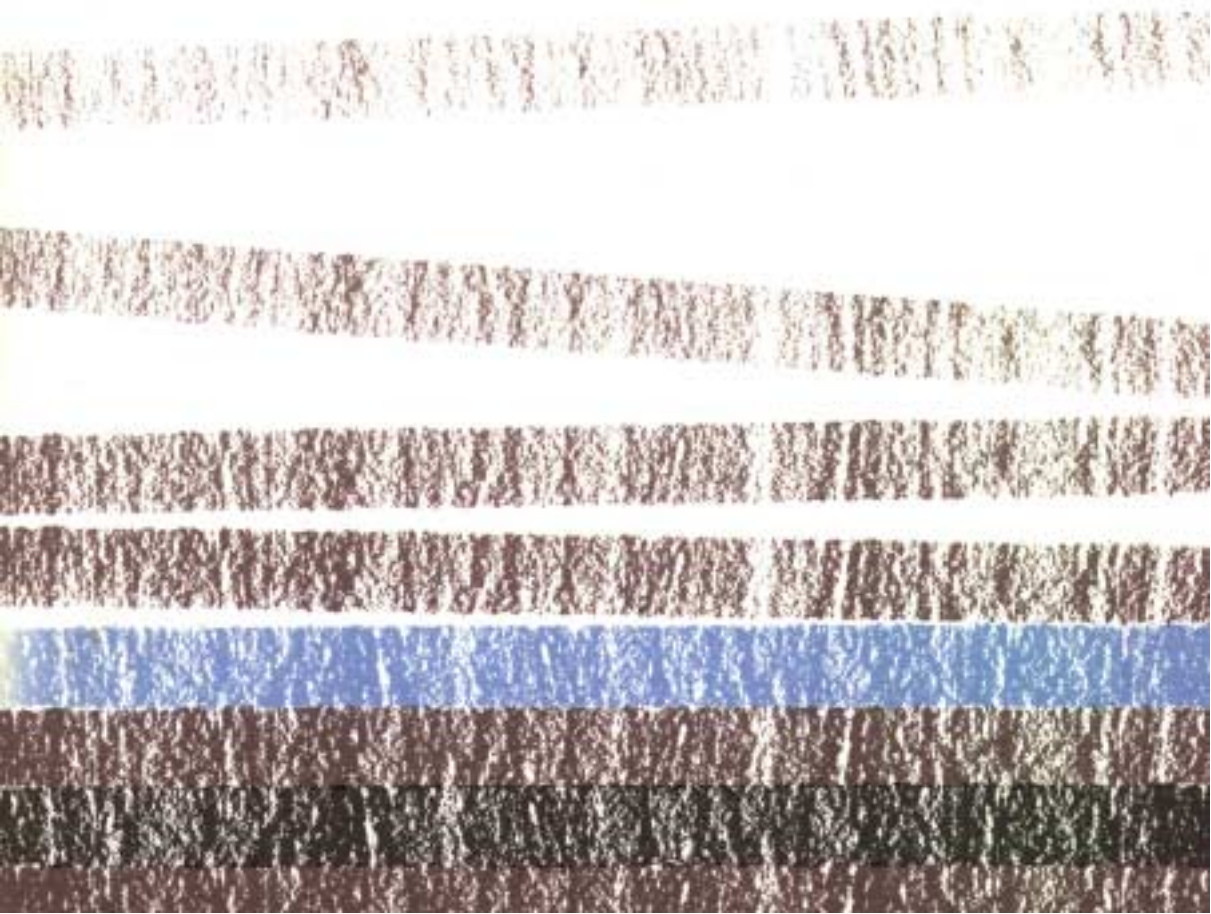

OP HOGER GROND

j.e. van den brink

3

op hoger grond

j.e. van den Brink

3

triomf van het woord

Wat God zegt, is altijd waar en komt altijd uit!

Jezus had zijn toespraken op de Olijfberg beëindigd. In deze profetische rede wees Hij op de tempel, die als met goud omstraald in het licht van de avondzon lag. Nog steeds was men bezig dit gigantische gebouw te voltooiën. De pelgrims waren reeds van heinde en ver gekomen om te Jeruzalem te aanbidden. De heidenen eerbiedigden het heiligdom en beschermden het. Wie dacht aan een ondergang of aan een gruwel der verwoesting? Maar Jezus voorspelde dat de heilige stad ontwijfd zou worden en het imposante bouwwerk tot een puinhoop zou vervallen. Veertig jaar later was geschied, wat de Heer voorzegd had.

Ook had de Meester over het einde der wereld gesproken. Hij schilderde een panorama van bloed en vuur en sprak over een catastrofe, waarbij de onzienlijke wereld uit haar voegen gerukt zou worden en over de gevolgen ervan op aarde. De zon zou verduisterd worden en de maan haar glans niet meer geven; de sterren zouden van de hemel vallen en de krachten der hemelen zouden geschokt worden. In die apocalyptische tijd zal Jezus blijken de waarachtige en getrouwe getuige te zijn. 'Zie, Ik heb het u voorzegd!'

De profetieën uitgesproken op de helling van de Olijfberg betroffen evenwel niet alleen een verre toekomst, maar voorzegden ook hetgeen vlakbij was. 'En het geschiedde, toen Jezus al deze woorden geëindigd had, dat Hij tot

zijn discipelen zeide: Gij weet, dat het over twee dagen Paasfeest is, en alsdan wordt de Zoon des mensen overgeleverd om gekruisigd te worden.' Dit was duidelijke en klare taal, die niet door de leerlingen misverstaan kon worden. Na twee dagen konden de discipelen constateren dat de woorden van Jezus uitkwamen en wat Hij gesproken had de waarheid was.

In het paleis van Kajafas vergaderen de overpriesters en oudsten. Zij beramen een plan om Jezus te doden, maar zij zeggen: 'Niet op het feest; er mocht eens oproer komen onder het volk'. Men wil Hem later in alle stilte liquideren. Men beraadslaagt, wikt en weegt en neemt te zamen deze zakelijke beslissingen. 'Maar de altoos wijze raad des Heren houdt eeuwig stand, heeft altoos kracht. Niets kan zijn hoog besluit ooit keren.'

Judas stelt zich open voor de duivel en deze geeft hem in het hart zijn Meester te verraden. De boze talmt niet, want een geest is altijd actief. Waar een bres is, moet hij doordringen. De raad kan wachten en uitstellen, maar satan kent alleen een totale oorlog. Hij neemt iedere gelegenheid waar om winst te behalen. Jezus weet dat satan in het hart van Judas gevaren is. Dan zegt de Heer: 'Wat gij doen wilt, doe het met spoed'. Daarmee neemt de Meester de laatste menselijke reserves van Judas weg. Iedere omtuining valt en satan kan zijn heilloos werk volkomen door Judas verrichten. Deze werd een duivel, een zoon des verderfs. Hij moet zich haasten, want het Paasfeest nadert en dan moet de Zoon des mensen overgeleverd worden.

Na twee dagen is de voorspelling van Jezus vervuld. Buiten de Damascuspoort ziet de menigte op Golgotha het kruis oprichten. Zij aanschouwt de zichtbare dingen: het lijden, het klagen, het bloed, de angst

en het sterven. Maar in de onzienlijke wereld doemen de demonen op en zij legeren zich om het kruis. Jezus is overgeleverd aan de overheden en aan de machten totdat aartsvijand nummer één, de dood, zijn werk gedaan heeft. Zo werden ook de Schriften vervuld.

Wat God zegt, is altijd waar en komt altijd uit!

Omdat David een profeet was, schilderde hij deze vijandelijke legermacht reeds lang tevoren in al haar haat en bloeddorstigheid. 'Bonkige dieren staan om mij heen. Buffels van Basjan omsingelen mij; ze sperren hun muil naar mij open als verscheurende, brullende leeuwen. Dan komen honden om mij heen. Red mij uit de muil van de leeuw, Mij arme, van de hoornen der buffels.'

Jezus sprak: 'Breek deze tempel af en binnen drie dagen zal Ik hem doen herrijzen'. Daarom verzegelden de Joden het graf en meenden met deze daad de woorden van Jezus te verijdelen. Diep in hun leugenachtig hart leefde echter de angst voor de waarheid. Met Pasen trok het Woord Gods uit, overwinnende en om te overwinnen.

Ditzelfde Woord zegeviert nu in onze harten. De Heer is waarlijk opgestaan. Hij leeft. Hij is met ons. Hij is dezelfde, gisteren en heden. Hij is het Woord, dat herstelt, verlost en geneest. Achter dit Woord volgen de heerscharen des hemels die met Hem overwinnen. Het Woord Gods keert niet ledig terug, maar wat Hem behaagt, richt het uit. Het volbrengt, waartoe Hij het zendt!

niet verontrust

In zijn tweede brief aan de Thessalonicenzen behandelt Paulus in het tweede hoofdstuk een probleem, dat ook in onze tijd actueel is.

In de gemeente te Thessalonika werden dwalingen verkondigd die in verband stonden met de parousia of de komst des Heren. Nu begint deze aankomst of tegenwoordigheid van Jezus Christus met de doop in de Heilige Geest en zij vindt haar hoogtepunt voor de gelovigen - die nog levend overgebleven zijn bij zijn wederkomst op aarde - in de verandering van het vernederde lichaam in een verheerlijkt. Dezen voegen zich bij degenen die reeds in Christus ontslapen waren en die met een geestelijk lichaam bij Hem hun intrek genomen hebben. De kracht van de geestelijke, innerlijke en onsterfelijke mens is bij de overgebleven gelovigen dan zo groot, dat het sterfelijke lichaam erdoor 'verzwolgen' wordt (1 Cor. 15:54). Het natuurlijke lichaam gaat dan geheel op in het geestelijke lichaam, in het gebouw dat zij in de onzienlijke wereld reeds bezitten (2 Cor. 5:1). Deze gebeurtenis wordt hier aangeduid door de uitdrukking: 'Onze vereniging met Hem'.

De apostel zegt hier 'onze' zoals hij in 1 Thessalonicenzen 4:17 spreekt van: 'Wij levenden, die achterbleven', omdat hij er rekening mee hield zélf te kunnen behoren tot deze categorie, die de 'dag des Heren' zou meemaken.

De Thessalonicenzen hadden geen inzicht in dit aspect van de 'dag des Heren', dus in die periode dat de oogst van de ganse wereld rijp zal zijn en

binnengehaald wordt. Daarom waren er onder hen, die hun bezinning verloren hadden en 'in onrust verkeerden'.

Onder invloed van bepaalde eindtijdleringen zien wij in de laatste halve eeuw hetzelfde geschieden. Wij hebben mensen gekend die naar Amerika emigreerden, omdat de Heer daar temidden van een bepaalde groep gelovigen zou wederkeren. Sommigen van hen keerden later gedesillusioneerd en beroofd van hun goederen, naar het vaderland terug.

Anderen reisden naar Jeruzalem om op de Olijfberg de komst van Jezus te verwachten. Lichtgelovige lieden verkochten hun bezit en legden het ontvangen bedrag aan de voeten van de eindtijdprediker, of zij lieten hun kinderen niet meer studeren, maar stuurden dezen de huizen langs om met 'het goede nieuws' te colporteren. Wij hoorden van broeders die voor het slapen gaan, opzagen naar het firmament, ten einde na te speuren of 'het teken van de Zoon des mensen' aan de hemel reeds verschenen was.

Er zijn er ook die uit kranteberichten menen te kunnen opmaken hoe laat het op de wereldklok is, of hoever het is met een herstel van het natuurlijke volk Israël. Van al deze gedachtengangen maken sommige evangelisten een handig gebruik om hun werk gefinancierd te krijgen, of ten einde medewerkers te werven om naar de zendingsvelden te gaan.

Velen verloren door deze eindtijdpsychose hun bezinning, werden ontgoocheld of verkeren permanent in onrust. Dit laatste als gevolg dat hun geweten hen aanklaagt, omdat zij niet naar Amerika of naar Israël verhuisd

waren. Zij verkochten hun stukje land niet of ruimden hun spaarbankboekjes niet op.

Zij trokken na de massale oproep om zich als zendeling te melden, ook niet uit naar verre en vreemde landen. Zij gingen niet naar Rusland of naar het oerwoud, maar bleven gewoon bij hun gezin, want zij waren zich niet bewust een speciale roeping ontvangen te hebben. Zij doen hun dagelijkse arbeid en blijven hun taak in de gemeente en in de maatschappij verrichten, maar de activerende prediking maakt hen onrustig.

De bijbel leert dat wij óók in de eindtijd 'niet bezorgd zullen zijn tegen de dag van morgen' en 'dat wij ons geen vrees zullen laten aanjagen' en 'onze bezinning niet zullen verliezen', of 'in onrust geraken'.

Zwartkijkende profeten voorspellen evenwel: 'Nog slechts enkele jaren resten ons, geloof ik, voor ons land (Nederland) bezet zal worden en die nacht zal ingaan. Een vreselijke tijd die komen zal over allen die op het oppervlak der ganse aarde gezeten zijn (Luc. 21:35). Nu reeds zijn er christenen over de gehele wereld die zich op deze nacht voorbereiden. Die boerderijen gereed maken om deze straks als 'vluchtheuvels' voor de bedreigde kinderen Gods te laten zijn'.

Dit soort 'gelovigen' prepareert zich voor 'de vallende nacht' door morsetekens te leren, opdat zij later in de gevangenis met elkander kunnen communiceren, dwars door dikke muren heen. Zou dit dan het antwoord zijn op de raad van Paulus: 'Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de bozen dag?'

In de gemeente te Thessalonika waren profetieën uitgesproken, evenals in onze tijd, waaruit men concludeerde dat de wederkomst van Jezus aanstaande was. Men beriep zich hiervoor bovendien op uitspraken van Paulus en op een brief, die aan hem toegedicht was. Hetzelfde doet men tegenwoordig door de woorden van de apostel naar bepaalde eindtijdleringen te verdraaien.

Paulus waarschuwde zijn lezers zich niet op de verkeerde weg te laten brengen, op welke manier dan ook. Ook Jezus had in zijn Olijfbergrede voorzeggd, dat men profeteren zou: 'De tijd is nabij'. Hij had evenwel geadviseerd aan deze opjagende uitspraken geen gehoor te geven (Luc. 21:8). De Vader heeft immers de tijden en de gelegenheden in eigen hand gehouden.

God heeft in zijn Woord wel zijn plannen en voornemens geopenbaard, maar Hij bepaalt zelf het tijdstip, wanneer een periode is beëindigd en een nieuwe gaat beginnen. Wij kunnen niet berekenen hoever wij van de volgende mijlpaal verwijderd zijn, maar de Heer vraagt dit ook niet van ons. Hij leert om bij de dag te leven.

Als gelovigen moeten wij naar de innerlijke mens altijd met de Heer verkeren en op zijn Geest afgestemd zijn, en in het natuurlijke mogen wij normaal doorgaan, want wij hebben immers ons levensdoel nooit in de dingen van deze aarde.

In het begin van zijn eerste brief had Paulus gesproken over de onberispelijkheid van de gemeente bij Jezus' komst (1 Thess. 5:23). Nu

noemt hij voorwaarden die ook nog vervuld moeten worden, voordat de dag des Heren of die van Christus (vers 2 Statenvert.) aanbreekt. Let erop dat deze alle geestelijk zijn en in geen direct verband staan met het volk Israël of de politieke gebeurtenissen op deze wereld.

Het christendom zal zich ontwikkelen, maar een deel zal blijken niet het ideaal van de volkomenheid na te jagen. Het zal afvallen van deze hoge roeping. De tijd komt dat de mens der wetteloosheid zich gaat openbaren (vers 3).

Hoewel velen een uiterlijk vertoon van godsdienstigheid bewaren, worden zij innerlijk geleid door wetteloze geesten en wel speciaal door 'vrome'. Jezus sprak dat de wetsverachting zou toenemen. Het dieptepunt hiervan is de openbaring van de zoon des verderfs met zijn aanhang, de zonen des verderfs, de tegenstanders van Christus en van de ware gemeente.

Door hen die de weg Gods loslaten, zal de duivel trachten zijn oorspronkelijk voornemen te volvoeren, namelijk de troon van God te bezetten. Hij begint met hiertoe de afvallige kerk te gebruiken. Hij wil, in plaats van God, de mens inspireren en deze tot een god zijn en doordringen met zijn gedachten. Hij wil ook de verering, die God als enige Schepper toekomt, tot zich trekken. Daartoe neemt hij de mens ten volle in bezit en laat deze spreken en handelen naar zijn goeddunken. Hij bootst hierin het werk van God door de Heilige Geest, na.

De antichrist verheft zich niet alleen tot goddelijke hoogte, maar hij duldt ook geen verdere afgoderij naast zich. Hij zet zich in de tempel Gods, dat is in de mens die God Zich tot zijn woonplaats heeft verkoren.

Wij merkten op dat de apostel alleen wijst op tekenen in de geestelijke wereld die aan de komst des Heren voorafgaan. Voor het natuurlijke leven geldt., dat men van de 'dag des Heren' niets bemerken zal. Men zal immers zeggen: 'Waar blijft de belofte van zijn komst? Want sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles zó, als het van het begin der schepping geweest is' (2 Petr. 3:4). Dit is voor het natuurlijke leven waar, want oorlogen, revoluties, aardbevingen en hongersnoden zijn er altijd geweest. Men zal tot het einde toe, evenals in Noachs dagen, blijven eten, drinken, huwen en ten huwelijk uitgeven.

Was het eerste teken, de grote afval en de openbaring van de mens der zonde, er wordt nog een tweede teken door de apostel toegevoegd. Zijn lezers zullen zich nog wel herinneren wat hij hun over de wederhouder vertelde en hoe het kwam dat de antichrist zich niet ogenblikkelijk kon openbaren.

De apostel had gesproken over een kracht die hem weerhield om de mensheid geheel wetteloos te maken. Deze barricade wordt gevormd door de menselijke geesten, waarin de wetten Gods geschapen zijn en die gebundeld in overheden, rechterlijke macht, regeringen en instellingen, nog altijd bezig zijn menselijke wetten te handhaven (zie Romeinen 13). Er komt een tijd dat dit gezag van de menselijke geest faalt en onder de voet gelopen wordt. Dit is het wat wij in onze tijd zich zien ontwikkelen. Dan

komt de periode dat de wetteloze zich in zijn totaliteit gaat openbaren. Hij zal zich verzetten tegen God en tegen alles wat voor werp van verering heet en waaraan gehoorzaamheid verschuldigd is.

Voor zijn tijd constateerde de apostel dat de wetteloosheid al begonnen was te werken, maar dat zij zich nog niet ten volle ontplooiën kon. Zij moest wachten tot het wettige gezag ineens stortte, zodat de wederhoudende macht uit het midden zou verwijderd zijn (vers 7 en 8).

Wij behoeven inderdaad met de eindtijd niet beangst te zijn voor 'de komende Russen', want dit volk handhaaft haar menselijke wetten en verordeningen, vaak op harde wijze.

De Russen of Chinezen vormen geen gevaar in de geestelijke wereld, omdat zij zich richten op de materie, op de macht in de stoffelijke wereld. De geestelijke ondermijning van alle gezag komt op in de zogenaamde christelijke landen en zij vindt nu al reeds steun in de verbasterde kerk.

Wanneer aan de wetteloosheid niets meer in de weg staat, zal zij zich ten volle openbaren in de vorming van een gemeente van de antichrist naar het plan Gods. Maar ook Christus zal in de eindtijd Zich ten volle openbaren in zijn gemeente, waar Gods wetten dan volmaakt zullen functioneren. Als de oogst der aarde rijp geworden is, zowel de goede als de kwade, zet God terstond de sikkel erin (Marc. 4:29).

Lezers, wij gaan een tijd tegemoet van zeer harde strijd, maar deze zal uitgevochten worden op het geestelijke front. Harmágedon ligt in de hemelse gewesten en daar valt de beslissing van de worsteling, waarvan de

apostel schreef, dat deze is tegen de 'overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten' (Ef. 6:12).

Maar de overwinning is voor de Heer en zijn gezalfde, dat is zijn gemeente. Hij zal overwinnen door zijn Geest (adem) en door zijn Woord, die Hij beide aan zijn volk geschonken heeft.

Wij willen onze bezinning niet verliezen of verontrust zijn door de gebeurtenissen in de zichtbare wereld.

Wij willen onze aandacht hierdoor niet af laten leiden, want God blijft voor ons zorgen, zodat wij aan niets gebrek zullen hebben. De eindtijd vraagt evenwel een volkomen toewijding in de geestelijke wereld, opdat wij kunnen overwinnen door het bloed van het Lam en het woord van ons getuigenis.

alles is het uwe

Alles is immers het uwe: hetzij Paulus, Apóllos of Céphas, hetzij wereld, leven of dood, hetzij heden of toekomst, het is alles het uwe; doch gij zijt van Christus, en Christus is van God. (1 Corinthiërs 3:22,23)

De gemeente centraal

Aan het slot van het derde hoofdstuk van de eerste Corinthebrief resumeert de apostel Paulus in een enkele zin de strekking van zijn brieven en de bedoeling der roeping van alle arbeiders in Gods Koninkrijk onder de woorden: alle dingen behoren u immers toe.

Alles draait om de gemeente Gods. Paulus, Apóllos of Céphas zijn geen eigenaren, maar slechts dienaren van de tempel Gods op aarde. Al willen sommige werkers de gemeente als hun eigen zaak beschouwen, God stelt niet de dienstknecht, maar de gemeente in het centrum. Het gaat niet om de tuinlieden, maar om de tuin: 'Gods mede-arbeiders zijn wij; Gods akker zijt gij'. Het gaat niet om de bouwmeester, maar om de tempel, want: 'Gods bouwwerk zijt gij'. Wel zijn de arbeiders onmisbaar, maar dit slechts in verband met hun bijdrage in de opbouw van de gemeente.

Het wordt hoog tijd dat wij als volle-evangeliechristenen ons bezinnen op wat de bijbel aangaande de gemeente zegt. In de laatste halve eeuw vroegen

vele zaken de aandacht en werden bepaalde waarheden herontdekt, maar gezonde en krachtige gemeenten werden spaarzaamelijk gesticht. Men vormde kringen, groepen, samenkomsten, bewegingen en stromingen onder een of andere slogan of om een of andere persoon, maar men durfde niet tot gemeentevorming over te gaan.

Nog te weinigen realiseren zich dat Jezus Christus onafscheidelijk met de gemeente verbonden is. Waar de Heer is, is zijn lichaam en waar zijn lichaam is, is Hij.

Het gaat bij Paulus niet alleen om het onzienlijke, hemelse lichaam, maar om de concretisering ervan op aarde.

In de gemeente op aarde wordt Gods wijsheid geopenbaard. Daar voert Hij zijn plan met de mens uit. Daar kan alleen de band der liefde, dat is de positieve instelling ten opzichte van de broeder, beleefd worden. Indien wij zeggen dat wij gemeenschap met God hebben en menen in het licht te wandelen, zal dit blijken doordat wij gemeenschap met elkander hebben.

Het ware christendom sluit alle individualisme uit. Het vormt geestelijke huisgezinnen, waar eeuwige en onverbreekelijke banden gelegd worden. Het einddoel des geloofs, de zaligheid der zielen, wordt gemeenschappelijk bereikt. Daartoe geeft God aan de gemeente gaven als apostelen, profeten, herders, leraars en evangelisten: 'Tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de eenheid des geloofs en de volle kennis van den Zoon Gods bereikt hebben'. 'Geworteld en gegrond in de liefde, zult gij dan, samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en

lengte en hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij - als gemeente - vervuld wordt tot alle volheid Gods.' 'Opdat thans - en hier op aarde - door middel van de gemeente aan de overheden en de machten in de hemelse gewesten de veelkleurige wijsheid Gods bekend zou worden.'

Tot de gelovigen in onze tijd, die overal slechts stichtelijke samenkomsten willen houden, schrijft Paulus: 'Of minacht gij zózeer de gemeente Gods?' Jullie vluchten in allerlei activiteiten als zending en evangelisatie, maar jullie verzuimt de grootste opdracht die de Heer gegeven heeft, uit te voeren, namelijk om gemeenten te stichten.

Wereld, leven of dood

Alles behoort aan de gemeente, hetzij wereld ... ! Of wij het geloven of niet, de gehele kosmos is er om de gemeente voort te brengen. Al wat geschapen is, de zienlijke en de onzienlijke wereld, is er terwille van de gemeente.

Als vertegenwoordiger van het oude verbond sprak Mozes eenmaal tot het volk: 'Toen de Allerhoogste aan de volken hun erfenis toedeelde, toen Hij de mensenkinderen van elkander scheidde, heeft Hij de grenzen der volken vastgesteld naar het aantal der zonen van Israël'. Jeruzalem werd als de navel der aarde gezien. Welk een heerlijke gedachte geeft deze schaduw over de werkelijkheid. De gemeente is, om deze valse beeldspraak eens te gebruiken, de kurk waarop de wereld drijft. Zij is de nieuwe schepping, die uit de oude voortgekomen is. Zij is het blijvende en eeuwige temidden van

al het vergankelijke en tijdelijke. Uit haar komen de toekomstige wereldbeheersers voort, want 'zij zullen als koningen heersen op de aarde'.

Alles behoort aan de gemeente, hetzij leven of dood. . . ! De strijd tussen leven en dood wordt in de gemeente beslecht en de overwinning . op de dood wordt door de gemeente behaald. Zij is het bastion des levens temidden van een wereld die in de dood ligt.

Alleen de gemeente overwint de dood. In haar functioneren de woorden des eeuwigen levens. De zondaren worden daar gered, verlost en gedoopt met Gods Geest. In haar is genezing en gezondheid.

In de gemeente wordt bewaardheid: 'De dood is verzwolgen in de overwinning. Dood, waar is uw overwinning? Dood, waar is uw prikkel?'

Leven en dood is het uwe, dit wil zeggen dat de gemeente het eeuwige leven en de overwinning op de dood heeft. In haar zijn degenen die opgestaan zijn uit de dood en overgezet zijn in het nieuwe leven. Het oude is voorbijgegaan, zie het nieuwe is gekomen.

Heden of toekomst

'Het is alles het uwe, hetzij heden of toekomst!' Het gaat in het heden en in de toekomst om de gemeente van Jezus Christus.

In de achter ons liggende tijd hebben de gelovigen maar al te zeer naar de toekomst geleefd, waarin men zich een sprookjesachtige hemel droomde, gebaseerd op kinderlijke, burgerlijke, aardse voorstellingen. Wanneer men

een aantal sterren voorbijschoot, zou men een gouden troon zien en een stad met gouden straten. Men sprak over vriendelijke engelen, die gestorven kleine kinderen naar de hemel droegen, maar men had geen inzicht in de onzienlijke wereld van het heden. De geestenwereld was geen concrete werkelijkheid, waarmee rekening gehouden werd en zelfs van God, die geest is, had men een super-natuurlijke voorstelling.

Bekering en wedergeboorte hadden hun voornaamste betekenis als zekerheidsstelling voor na de dood. Hoe menigmaal hebben wij tijdens een evangelietoespraak horen zeggen: 'Bekeer je, want als je vannacht sterven zou, waar zal dan je ziel zijn?' Nooit hoorden wij de opmerking: 'Bekeer je, want als je nog twintig, veertig of zestig jaar te leven hebt, wat kun je dan van grote waarde zijn voor het Koninkrijk Gods en welke schatten kun je dan in de hemelen verzamelen'.

Wij hebben het heden om het Koninkrijk Gods te bouwen en om ons door onze rechtvaardige daden een kleed der gerechtigheid te weven. Als gemeente van Jezus Christus mogen wij nu tezamen opwassen in de genade en tezamen de opdracht uitvoeren, die Hij ons gaf.

Door de Geest, die in de gemeente uitgestort is, leren wij de gedachten Gods verstaan en zijn plan kennen en wij mogen mede-arbeiders zijn om ze tot in de finesses te realiseren. Voor ons zijn de werken Gods geen wirwar van door elkander lopende draden zoals de achterkant van een borduurwerk, maar Hij heeft een gemaakt bestek en wil dit door de Geest openbaren en in de gemeente uitwerken. Daar de gemeente in de hemelse gewesten leeft, ziet zij niet de onder maar de bovenkant van het machtig borduurwerk van God.

Een chaos is het in de wereld, waar de wetteloze heerschappij heeft. Het heden behoort aan de gemeente om gefundeerd en opgebouwd te worden.

Aan de gemeente behoort de toekomst, of wij deze dichtbij en in de tijd stellen waarin de tempel Gods haar voltooiing bereiken zal, of in de eeuwen der eeuwen wanneer de gemeente met Christus in de troon des Vaders zijn zal.

Paulus kent in de komende tijden geen periode, dat voor God nog iets belangrijkers zou zijn dan de gemeente. 'Alles is het uwe!' Alle beloften en toezeggingen van apostelen en profeten zijn voor u! Zo wordt van de profeten van het oude verbond gemeld: 'Hun werd geopenbaard, dat zij niet zichzelf, maar u dienden met die dingen, welke u thans verkondigd zijn'.

Wanneer daarom sprake is van een Christusregering op aarde, van een theocratie, betekent dit tegelijkertijd een regering van de gemeente. Zoals hun Heer dan de heerschappij uitoefent, zo zal de gemeente dit ook doen in zijn naam.

'Doch gij zijt van Christus, en Christus is van God.' De gemeente richt zich op Christus en behoort Hem toe en Christus richt Zich op God de Vader.

De gemeente is met Christus verbonden zoals een vrouw met haar man. Zij is één geest met Hem. Als Hij verschijnt, zal zij met Hem geopenbaard worden. 'Het hoofd van iedere man is Christus, het hoofd der vrouw is de man, en het hoofd van Christus is God.' 'Alles is het uwe, doch gij behoort aan Christus', maar op de bruiloft des Lams 'zal ook de Zoon zelf Zich aan

Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen'.

Goddelijke liefde

'maar had de liefde niet, . . . ' (1 Corinthiërs 13)

In volle-evangeliekringen is het 'in' om over de liefde te spreken en wij willen hierin niet achterblijven. Men is toch tot de erkenning gekomen dat de kracht, de saamhorigheid en de christelijke reputatie verloren gaan door gebrek aan liefde.

Bij verschillenden zijn onlustgevoelens opgewekt vanwege de grote geestelijke verwarring, waarin wij verkeren. Men zoekt dan schuldigen in bepaalde personen of groepen die door hun liefdeloze houding de gezochte eenheid zouden tegenhouden. Wij zullen zien dat de oorzaak echter ergens anders ligt.

Nu is het duidelijk, dat wanneer veel over de liefde gesproken wordt, men dikwijls geen inzicht heeft in haar wezen en zij ook niet goed functioneert. In een goed huwelijk zal de vrouw vreemd opzien, wanneer haar man herhaaldelijk erop aandringt toch de liefde te betrachten. Zij zou vragen of er iets aan de hand was. Zo spreken sommigen niet alleen over de liefde, maar zij beschuldigen tegelijkertijd bepaalde broeders van liefdeloosheid jegens hun medechristenen. Met vage aantijgingen wordt op deze wijze stemming gekweekt en de verdeeldheid neemt daardoor nog toe.

Ook Paulus sprak en schreef over de liefde. In het beroemde dertiende hoofdstuk van de eerste Corinthebrief maakt deze apostel echter geen

verwijten aan het adres van bepaalde medechristenen, maar hij herhaalt voor zichzelf: 'Als ik de liefde niet had, dan baatte al het andere mij niets'. Ware liefde is de positieve houding die de mens heeft ten opzichte van God en zijn naaste.

Zo staat de Here altijd positief jegens de mens. Hij heeft deze lief en verwijt niet, maar tracht in alle omstandigheden hem te redden en te helpen. Tegenover de duivel is bij God echter geen sprake van liefde. De ware liefde komt dus niet met klachten over liefdeloosheid, maar zij is geneigd de andere goed te doen, te beschermen en op te bouwen.

Verder omhoog

Paulus schreef brieven, waarvan Petrus moest zeggen, dat 'daarin een en ander moeilijk te verstaan' was. Hij bracht niet alleen duizenden tot de Heer, maar bouwde hen op door middel van zijn inzicht in de hemelse gewesten. Tegelijkertijd kende hij het grote geheim van de ware liefde. Hij stelde zich niet tevreden met een zogenaamd eenvoudig evangelie, maar door de Heilige Geest geleid onderzocht hij de diepten Gods.

Ook was Paulus een man met vele charismatische begaafdheden en hij sprak meer in tongen dan enig ander mens. Hij streefde naar de gaven des Geestes en tegelijkertijd jaagde hij de liefde na. Men moet wel geestelijk in zijn denken verduisterd zijn om in het ijveren naar deze beide idealen een tegenstrijdigheid te zien. Ook in het natuurlijke leven vormen het ontwikkelen van talenten en de menselijke liefde toch geen controversen. Een

pianist, wiens muzikale begaafdheid tot rijke ontplooiing gekomen is, komt toch immers het beste tot zijn recht, wanneer hij luisteraars heeft die hij dienen kan.

Bij de Corinthiërs was het fundament gelegd. Zij kenden de schuldvergeving, de aanneming tot kinderen Gods en zij waren ook gedoopt in de Heilige Geest. Zij hadden zich laten afwassen, waren geheiligd, dat is verlost en geheeld, en waren gerechtvaardigd. De apostel toont hun nu de weg om verder te komen, de wijze waarop zij de bergtop zouden kunnen bereiken.

Het gaat immers om gelijkvormig te worden aan het beeld van de Zoon en om vervuld te worden tot alle volheid Gods. Paulus wijst de weg omhoog in de onzienlijke wereld, waar de christen zijn burgerschap heeft, waar hij leeft in gemeenschap met zijn Heer, waar hij omgeven is door de heilige engelen, waar hij zijn strijd voert tegen de boze machten en waar hij zijn schatten verzamelt. Dit is de hoge weg, die van geestelijke zekerheid en van het volkomen heil.

Natuurlijke liefde en aangeboren talenten zijn goed, maar zij schieten tekort om het door God gestelde doel te bereiken: 'Opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust'.

De menselijke geest is te zwak en moet door de Heilige Geest ondersteund worden. Daarom is de doop in de Heilige Geest onmisbaar voor de heiligmaking, dat is de heelmaking naar lichaam, ziel en geest. Want de Heilige Geest bezit grotere begaafdheden om de mens tot heerlijkheid te

brengen. Het zijn deze begaafdheden des Geestes die in de christen tot ontplooiing moeten komen. Het is niet goed, dat de menselijke geest alleen is. De Heilige Geest moet hem ondersteunen en leiden. Gods Geest en onze geest leiden tot de ganse volheid.

Goddelijke liefde

Zoals de natuurlijke gaven gepaard gaan met de gewone humane liefde, zo behoren ook de geestelijke begaafdheden vergezeld te gaan van de bovennatuurlijke, goddelijke liefde. De menselijke talenten schieten tekort, maar evenmin redt men het met aardse liefde. De apostel spreekt daarom hier niet over menselijke liefde, maar over 'de liefde Gods, uitgestort in onze harten'. Deze liefde is de band der volmaaktheid.

De bovennatuurlijke, goddelijke liefde en de charismatische begaafdheden geven de mogelijkheid de weg omhoog te gaan. Door deze liefde is men bestand tegen elke situatie en tegen elke moeilijkheid. Zij lijdt nooit schipbreuk. Aardse genegenheid houdt op bij het sterven en soms al eerder, maar deze liefde vergaat nimmermeer. Zij geeft richting aan de geestelijke gaven om deze ten dienste te stellen van de andere en opent wijde perspectieven in het Koninkrijk Gods.

Van deze goddelijke liefde betuigt de apostel:

'De liefde is lankmoedig.' Zij is geduldig en zij kan dus veel verdragen zonder te wankelen of te bezwijken. Menselijke liefde heeft deze eigenschap niet altijd en zegt tenslotte: 'Het is nu welletjes!'

'De liefde praat niet, zij is niet opgeblazen.' Zij is niet pronkzuchtig of verwaand. Zij zegt nooit: 'Ik ben dit en ik heb dat!' Zij geeft eenvoudig weg wat zij van God ontvangen heeft, zonder zich ergens op te verheffen.

'De liefde is goedertieren, zij is niet afgunstig.' Zij verdraagt de negatieve eigenschappen van de andere en ziet daaraan voorbij. Zij is ook niet jaloers op diens positieve kwaliteiten. Zij kan best hebben dat de ander meer heeft, omdat zij weet dat Gods wijsheid een ieder toebedeelt naardat hij nodig heeft.

'Zij kwetst niemands gevoel', omdat zij de andere opbouwt en bij elkander voegt wat bijeen hoort. Zij beledigt niet en houdt rekening met de minste en met de kleinste.

'Zij zoekt zichzelf niet', want zij is niet op zichzelf geconcentreerd, maar gaat uit tot de naaste. De liefde zoekt het heil van de medemens.

'Zij wordt niet verbitterd, zij rekent het kwade niet toe.' Zij laat dus de negatieve dingen niet op zich inwerken en de boze invloeden weerstaat zij. Zij ziet het slechte voorbij en gaat met de mens op positieve wijze om, omdat zij geen boek houdt van het kwade. Zij laat het oordeel en de wraak aan God over.

'Zij is niet blijde over de ongerechtigheid, maar zij is blijde met de waarheid.' De ongerechtigheid is leugen en wetteloosheid. De waarheid is rechtmatigheid en gerechtigheid. De grote verwarring, ook in het volle-evangelie, ontstaat door dwalingen, het vasthouden van zonden en gebrek aan de liefde Gods. Door menselijke liefde tracht men dikwijls een brug te

slaan tussen waarheid en leugen, tussen gerechtigheid en ongerechtigheid, maar de liefde Gods kent deze verbinding niet. Deze liefde is immers uit God in Wie geen onrecht is.

'Alles bedekt zij.' Jacobus schreef: 'Weet dan, dat wie een zondaar van zijn dwaalweg terugbrengt, diens ziel van de dood zal behouden en tal van zonden bedekken'. De liefde neemt dus de zonde niet in aanmerking bij het bepalen van haar houding. Zij tracht immers de zondaar te winnen en zijn ziel te behouden. Daarom is zij altijd positief ten opzichte van de naaste, ook al heeft deze gezondigd. Zo had God ons lief, toen wij nog zondaars waren.

'Alles gelooft zij, alles hoopt zij.' Zij gelooft en verwacht alle dingen voor degene voor wie zij op de bres staat. Zij gelooft dat Gods Geest machtig bezig is veranderingen aan te brengen. Het gevolg van haar geloof is, dat zij ook hoopt. Zij ziet dus uit naar hetgeen zij gelooft. Zij verwacht het met volharding.

'Alles verdraagt zij.' Terwille van de redding en het heil van de naaste duldt zij alles. Zij ziet slechts op het doel. 'Ik heb mij allen dienstbaar gemaakt, om er zoveel mogelijk te winnen'. 'De liefde vergaat nimmermeer.' Zij is een eigenschap van God. Voor ons is zij het hoogste symptoom van het goddelijke wezen. Zij is ook de gezindheid van Jezus Christus. God is liefde. Liefde behoort tot het wezen van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest. Er is sprake van de liefde des Vaders. Deze wil niet dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen.

Tot de Corinthiërs zegt de apostel: 'Want de liefde van Christus dringt ons'. Door de Zoon wordt het plan Gods gerealiseerd. Hij maakte de redding mogelijk. Deze liefde is door de Heilige Geest in onze harten uitgestort. Zij ondersteunt onze natuurlijke liefde, evenals de Heilige Geest onze menselijke geest te hulp komt. Zij behoort tot de gezindheid van Christus in onze harten. Daarom is zij onveranderlijk, standvastig en trouw.

In Romeinen 15:30 schrijft de apostel: 'ik vermaan u bij de liefde des Geestes'. Wanneer Gods Geest in ons woont, is zijn vrucht of ontplooiing, de liefde. Zij geeft een nieuwe kracht, die niet moede en mat wordt en die nieuwe kleur aan het leven geeft. Zij openbaart zich als broederliefde. 'Schraagt door de godsvrucht de broederliefde en door de broederliefde de liefde jegens allen.'

Schenkende of ontvangende liefde

Men spreekt veel over de liefde in onze kringen, maar wat bedoelt men hiermede? Men is er dikwijls even vaag mee als met de beschuldigingen van liefdeloosheid.

Velen hebben geen begrip van de goddelijke liefde, maar zij zoeken naar eenheid door liefde op gevoelsbasis. Dit soort liefde tracht nu waarheid en leugen te verenigen en alles onder één noemer te brengen. Dan tolereert men de dwaling, de ongerechtigheid en de zonde terwille van een schijneenheid. Daarmee maakt men het volle-evangelie tot een aanfluiting en vormt men een grauwe, kleurloze massa, die niet de gerechtigheid Gods en de waarheid

beoogt, maar waar ieder leeft naar eigen goeddunken. Deze bandeloosheid en wetteloosheid werkt juist ontwrichtend en middelpuntvliedend. Men komt op deze wijze ook niet tot het vormen van gezonde en bloeiende gemeenten, omdat de band der volmaaktheid ontbreekt.

In een goede gemeente 'groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus'. De liefde is de gezindheid van Christus, die heerst in zijn lichaam, de gemeente.

De goddelijke liefde is een schenkende liefde en niet een vragende. Een gevende liefde vinden wij in het natuurlijke leven bijvoorbeeld bij een moeder, terwijl de liefde van het kind ingesteld is op ontvangen.

De goddelijke liefde is alleen gevend. Er staat: 'Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft'. Als zondaar en gebodene benaderen wij van onze kant God met de liefde, die op ontvangen is ingesteld. Wij verwachten alles van Hem. Hij schenkt mildelijk en verwijt niet.

Maar dan komt het ogenblik, dat wij mede-arbeiders Gods worden. Dan ontvangen wij de Heilige Geest en de liefde Gods wordt in onze harten uitgestort. Nu begint de gevende liefde als broederliefde te functioneren en deze breidt zich uit tot een liefde jegens allen. Dan begrijpen wij, dat dit hoofdstuk over de gevende liefde zich tussen die van de geestelijke gaven bevindt. Want de liefde Gods is nodig om op te bouwen, te genezen en te herstellen. Deze liefde nu zoeken wij. Zij is niet sentimenteel, niet onordelijk en weigert samen te gaan met de zonde en de dwaling. Deze

liefde is alleen blij met de gerechtigheid en met de waarheid. Zij haat, dat wil zeggen zij is negatief ingesteld ten opzichte van de ongerechtigheid en de leugen.

Wij willen er even op wijzen dat de geest der dwaling ook geaccepteerd wil worden, ook iets geven wil en ook om erkenning vraagt. Deze wil dat de naaste zich voor hem open stelt. Doet hij dit niet omdat hij de dwaling onderscheidt, dan wordt zulk een persoon liefdeloosheid en hardheid verweten. In de wereld zien wij hetzelfde verschijnsel. Wanneer een persoon op een feestje niet mee drinkt of mee rookt, wordt hij als spelbreker gebrandmerkt.

De liefde Gods is sterker dan de dood, want zij is niet van de aarde maar van de hemel, de onzienlijke wereld. Deze liefde alleen is gebaseerd op de wetten van het Koninkrijk Gods. Zij is uit God, zij is in onze harten uitgestort en voert tot God.

zalig die treuren

De tweede heilsbelofte die Jezus op de berg uitsprak, was: 'Zalig die treuren, want zij zullen vertroost worden'. Treuren is een uiting van verdriet. Men constateert een afwijking, beschadiging of een tekort naar lichaam, ziel of geest en hunkert naar een volledig herstel. Treurende mensen zijn verleid, aangevallen of overweldigd door de boze. Velen wilden dit niet, maar zij gingen eronderdoor. Het bijbelse treuren staat in verband met het geknecht worden door duistere machten. De mens is zich bewust van de vloek, die op hem rust, zoals er staat: 'Het land treurt vanwege de vloek!'.

Wij moeten aan het woord treuren geen vroom tintje geven. Enkel treuren geeft geen baat. De oplossing ligt niet in wereldrjding of in het zwart gaan vanwege 's vijands dwingelandij. De Heer spreekt zijn zegen niet uit over een vermoeid pessimisme of over doffe melancholie.

Evenmin bedoelt Christus hier een droeve schijnheiligheid of geklaag over slechte tijden en slechte zeden. Hij zegent niet hen, die in boete en gejammer blijven hangen en zich vermeien in getreur. Deze continu treurenden zien permanent achterom en spreken: 'Jeruzalem blijft gedenken, in de dagen van haar ellende en omzwerfing, al de kostbaarheden, die zij bezat in de dagen van weleer'. Daarom worden zij nimmer vertroost, want de denkbeeldige schatten van het verleden vormen geen enkel lichtpunt voor het heden, noch voor de toekomst. Omdat zij in het heden geen troost hebben, betekent het 'christelijk geloof' voor deze treurenden een leven

onder een sombere druk en het is voor hun kinderen een miserabel zwaar juk.

Wie in het verleden terugblijkt en het zoekt bij vaderen en voorvaderen, vindt oorzaak tot droefheid. Want de schatten, die dezen verzamelden, waren geen zegeningen uit de hemelse gewesten. Bij hen vinden wij geen bevrijding, verlossing, genezing, doop in de Geest, geen overwinning en geen feestvreugde. Terugziende kan daarom gezegd worden: 'Vele herders hebben mijn wijngaard verwoest, mijn akker vertrapt, mijn kostelijke akker gemaakt tot een woeste steppe, zij hebben hem tot een woestenis gemaakt; treurig, verwoest ligt hij voor Mij'. Paulus tekende de treurigheid van zijn vroegere leven en daarmee ook die van zijn gebonden voorgeslachten en tijdgenoten met de woorden: 'Want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb'. De zogenaamde treurende in onze tijd gaan zelfs zover, dat ze zeggen: 'Als je iets graag wenst, zal het wel zonde zijn!' Daarom doet men bij voorkeur wat men niet wenst: men loopt in zwarte kleren, leest verouderde schrijvers, die geen boodschap hebben voor onze brandende tijd, dwingt zich tot een saaie kerkgang, doet boete, houdt lange nachtbidstonden en vast. Is het wonder dat deze treurende nog steeds met Paulus kunnen uitroepen: 'Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen?'

Treuren betekent het verliezen van de levenskracht, het wegwijnen. Wanneer gezegd wordt, dat de wijnstok treurt, betekent dit dat hij zijn bladeren laat hangen, niet aan zijn doel beantwoordt en geen vrucht draagt. Wie treurt, kan zich niet boven zijn verdrukking of beschadiging verheffen.

Hij kan ook niet tegen de omstandigheden op, waardoor de duivel hem wil overheersen.

Toch zoekt de mens een uitweg uit deze impasse. Velen verwachten de oplossing in de schone schijn van de wereld met haar duivelse machten van geld en hartstocht of trachten vergetelheid te vinden in werk of amusement. Zij zeggen: 'Kop op, leer met je moeilijkheden leven. De tijd heelt alle wonden. Vergeet je zorgen. Durf te leven'. Zij zijn als de rijke man, die zijn deel in deze tegenwoordige wereld had. Zij verblijden zich in de schatten van deze aarde, maar de Heer zegt: 'Wee u, die nu lacht (Luc. 6:25), want gij weet niet dat gij arm en naakt zult zijn in het Koninkrijk der hemelen'.

Jezus spreekt: 'Zalig die treuren, want er is een weg tot ontkoming'. Zoals Hij in zijn eerste zaligspreking de armen van geest volle rijkdom beloofde, zo ligt in deze zaligspreking een belofte van volkomen heil voor degenen, die in hun treuren zich tot Hem om vertroosting wenden.

De weg voor iedere treurende is: het constateren van de beschadigingen, het verlangen naar herstel, het toevlucht nemen tot Jezus en het zetten van de voet op de weg des heils.

Toen de Meester nog op aarde was, sprak Hij: 'Kunnen soms bruiloftsgasten treuren, zolang de bruidegom bij hen is?' Zolang de Heer bij zijn discipelen was, waakte Hij over hen. Hij verloor hen, genas hen en bewaarde hen in de naam die de Vader Hem gegeven had. Toen Hij heenging, zond Hij zijn plaatsvervanger, de Trooster.

De treurenden worden vertroost, omdat Jezus de dooper is met de Heilige Geest. Deze troost, omdat Hij de mens herstelt.

Wij leven in het jaar van het welbehagen des Heren en de dag der wrake van onze God, dit wil zeggen in de tijd dat God de boze machten door zijn Geest verdrijft en door zijn regenererende kracht de mens herstelt. Daarom worden as en rouw verwisseld voor hoofdsieraad en vreugdeolie. De treurenden van Sion, dus gelovigen, ontvangen een lofgewaad voor een kwijnende geest. Een terneergeslagen geest is als een bloem, die haar kopje laat hangen. Men treurt, omdat men het contact met God door zonde of ziekte verloren heeft. Maar de Geest van God wil wonen 'bij de verbrijzelde en nederige van geest, om de geest der nederigen en het hart der verbrijzelden te doen opleven' (Jes. 57:15).

Er is een weg tot ontkoming voor de armen van geest, voor de zieken, de zondaars, de geestelijk gestoorden en de treurenden. Deze weg leidt uit hun duisternis naar de zaligheid van het godsrijk. Hij is eeuwen lang verborgen gebleven, maar in onze tijd weer herontdekt. De treurenden behoeven niet te wachten op zaligheid tot na hun sterven, maar het is nu de welaangename tijd. De Heer zegt immers: 'Heden is dit schriftwoord voor uw oren vervuld!'

Nu mogen wij zingen: 'Hij heelt gebrokenen van harte en Hij verbindt ze in hun smarte'. Zij worden naar zijn woord hersteld, genezen, bevrijd en vervuld met zijn Geest. Wie de weg van Jezus kiest en daarop volhardt, zal dit ervaren.

Dan komt het ogenblik dat de treurende vertroost is. Dan is hij hersteld en de beschadigingen zijn weggenomen. 'Breekt uit in gejuich, jubelt eenparig, puinhopen van Jeruzalem, want de Here hééft zijn volk getroost. Hij hééft Jeruzalem verlost'. Deze verlost en zullen wandelen op de hoge, heilige weg. 'Zij zullen met gejubel in Sion komen; eeuwige vreugde zal op hun hoofd zijn, blijdschap en vreugde zullen zij verkrijgen, maar kommer en zuchten zullen wegvlieden'. Het is het begin van het grote herstel, waarnaar de treurende schepping met reikhalzend verlangen uitzielt. Het feest gaat door!

demonen met tijdsbegrip

Het is in het bijzonder de laatste tien jaren dat wij inzicht gekregen hebben in een wereld, die ons belangrijke gegevens verschafte over het wezen der demonen, zodat wij met Paulus zeggen kunnen: 'Hun werkingen zijn ons niet onbekend'. Dit is daarom van zoveel waarde, omdat wij hierdoor meer visie en ervaring krijgen aangaande de verlossing door Jezus Christus. Wie in een strijd gewikkeld is, heeft een aanzienlijke voorsprong, wanneer hij de methode van de vijand kent. Waar kennis aangaande de geestelijke werkelijkheden ontbreekt, gaat het volk verloren. Zo herinneren wij ons gesprekken met mensen, die in geestelijke nood verkeerden en door de kracht van Jezus verlost werden.

Een zuster logeert bij een echtpaar met nog jonge kinderen. Na het avondgebed wenst de familie haar goede nacht en gaat zij naar de slaapkamer.

Spoedig valt zij in een diepe slaap, maar na middernacht wordt zij plotseling wakker. Zij heeft het gevoel alsof een persoon zich in haar kamer bevindt. Zachtjes vraagt zij: 'Is hier iemand?' Er komt geen antwoord. Natuurlijk denkt zij dat het een droom was.

Opnieuw slaapt zij in, maar weer schrikt zij wakker. Zij weet nu zeker dat er iemand in de kamer staat. Zij roept: 'Wie is daar?' Geen geluid en geen reactie. Haar intuïtie zegt dat deze persoon rechts van haar staat. Zij trekt

aan het lichtkoord. Er is niemand, maar rechts op de schoorsteenmantel, juist daar waar zij de persoon vermoedde, valt haar oog op een zwart Boeddhabeeldje. Zij herinnert zich uit toespraken dat deze afgodsbeelden dikwijls met duistere machten verbonden zijn. Rustig bindt zij deze oosterse macht in de naam van Jezus en verdrijft deze uit haar slaapvertrek. Zij roept het bloed van Jezus over zich aan. Het is immers door het lijden en sterven van Jezus, dat de boze geesten geen recht meer hebben op de kinderen Gods. Haar horloge wijst half drie aan. Zij draait zich om en slaapt nu rustig door tot de morgen toe.

Als de kinderen die ochtend naar school zijn, vertelt zij aan het jonge echtpaar haar nachtelijke ervaring. De vrouw kijkt ineens verbaasd op en vraagt: 'Hoe laat zei je, dat het was? Om half drie?' Dan laat zij er plotseling begrijpend op volgen: 'Dat is het nu man, nu weet ik waarom onze kleine zo slecht slaapt'.

De zuster had de slaapkamer van het jongste kind gehad. Week in, week uit, werd het meisje iedere nacht om half drie gillend wakker. Een gesprek volgde. Er bleken in het huis nog meer Indische attributen te zijn, zoals krissen en wajangpoppen, die alle 'besproken' waren. Inscripties met toverformules maakten dit duidelijk. Het was niet te verwonderen dat in dit gezin zoveel spanning en onrust heerste, terwijl ook de man om niets zich buitengewoon driftig kon maken en de vrouw vaak zeer gedrukt en prikkelbaar was.

Na een korte bidstond werden de machten gebonden en alles opgeruimd en weggedaan wat aan heidense praktijken herinnerde. Het Boeddhabeeldje

werd stuk geslagen. Sinds die dag is de vrede in het gezin teruggekeerd en slaapt het jongste kind zonder enige stoornis.

Dat demonen op regelmatige tijden terugkeren om hun prooi aan te vallen, bewijst ook het volgende verhaal. Het betreft hier een man uit een grote stad in het westen van ons land, die op een eigenaardige manier aan de drank verslaafd was. Iedere maand was hij een week lang prooi van de drankduivel. Na drie weken gewerkt te hebben, was hij dan een week absent. In die week was hij nacht en dag stomdronken en liep hij overal heen om steeds weer sterke drank te bemachtigen. Het opmerkelijke was dat dit juist altijd de week van volle maan was.

Aan het einde van zo'n week kwam hij dan weer onder tranen en vol berouw bij zijn vrouw terug. Zijn werkgever zag het als een soort ziekte en had wel zoveel begrip, dat hij zag dat de man slachtoffer was van deze periodieke verslaafdheid. Hij ontsloeg hem daarom niet.

Ondanks deze zware gebondenheid was de man een oprecht kind van God. Hij wilde niet drinken, maar kon het niet laten. Een gebedsgroep ging voor hem op de bres staan en begon deze machten te binden. Helaas, het mocht niet baten. Als de maan vol was, dronk hij toch weer, hoewel hij de Here aanriep, gedoopt was in de Heilige Geest en in nieuwe tongen bad.

Toen ging de volle-evangeliegroep aparte bidstonden voor hem beleggen en voor hem vasten. Tijdens een bediening werden de machten van dronkenschap in hem gebonden. De man viel op de grond, terwijl het schuim op de mond kwam. Als een dier rolde hij zich heen en weer. Dit

duurde ongeveer een kwartier. Toen werd hij plotseling bevrijd. Hij ervoer een grote verlichting. Na die tijd heeft hij nooit meer sterke drank gedronken. Prijs de naam van Jezus!

een klein of een groot beginsel

Enige jaren geleden was er niet ver van mijn huis een straatevangelisatie. Door drukke bezigheden verhinderd was ik niet in staat te luisteren, maar één zin drong duidelijk tot mij door: 'Of we naar de kerk toegaan of daar nooit inkomen, we zijn allemaal zondaars'.

Met de inhoud van deze woorden ben ik al jaren bezig. Zijn ze waar of zijn ze niet waar? Ik ben tot de conclusie gekomen dat deze uitspraak waar is voor degene die haar aanvaardt, maar dat ze leugen wordt voor degene die een heldere visie gekregen heeft op het Koninkrijk Gods en die weet, dat deze gelijkschakeling niets uit te staan heeft met de roeping van de gelovigen.

Toen ik nog onderwijzer was, hebben de kinderen mij dikwijls gevraagd, hoe het nu eigenlijk met het onderhouden van Gods geboden stond. Moesten zij iets doen wat zij toch niet konden? Hun was geleerd dat, 'die tot God bekeerd zijn de geboden niet volkomenlijk houden kunnen' (zondag 44 H.C.). Hoever dan het onvolkomene reikte, was de kinderen en mij nooit duidelijk.

Met de catechismus spreken de mensen over 'het stuk der dankbaarheid'. Maar wanneer wij de wet niet kunnen houden uit vrees voor Gods toorn, zouden wij er dan wél toe in staat zijn uit dankbaarheid?

Of is 'het ernstig voornemen' van zondag 44 de oplossing? Maar de weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens. Dit werd ons wel duidelijk: als men de wet door de voordeur naar buiten werkt en haar op deze wijze als een ernstig streven door de achterdeur weer binnenlaat, men in een vicieuze cirkel terecht komt.

Het resultaat van zulk een levenshouding is dan dat men 'zichzelf tot een wet is' (Rom. 2:14), dit wil zeggen: ieder neemt iets uit de wet wat hij denkt nog wel te kunnen houden. De rest moet men noodwendig laten liggen. Zo zijn de woorden 'we zijn allemaal zondaars tot de dood toe' in Nederland gemeen goed geworden!

Niet de mens zelf, maar God hanteert de wet in de nieuwgeboren mens. God verlicht het verstand en legt zijn wetten erin; Hij vernieuwt het hart en schrijft ze ook daarin. Het behoort tot het wezen van de nieuwe mens, dat deze de wetten Gods kent en liefheeft. De kracht Gods onderhoudt en voedt dit nieuwe leven. Het is wat de apostel zegt: 'Christus leeft in mij'. Hiervoor wordt geen inspanning onzerzijds vereist, maar een vast geloof, dat Degene die het beloofd heeft, getrouw is en het ook doen zal (1 Thess. 5:24).

In plaats van een klein beginsel, dat de allerheiligste volgens de catechismus zou hebben, zou ik liever spreken over het goddelijk beginsel. En wat uit God is, is altijd groot, deugdelijk en eeuwig. Het heeft een geweldige groeikracht in de herboren mens.

Van nature is de mens uit een vrouw geboren: een zwak en klein beginsel. Maar er is een geboorte door het woord van God in de geestelijke wereld,

dit wil zeggen dat de gedachten en daden van de mens in verband staan met de eeuwige God, die door zijn Geest de mens leidt als zijn kind.

Woorden en uitdrukkingen als 'een ernstig voornemen', 'niemand kan Gods geboden houden in dit leven', 'doen uit dankbaarheid', berusten op ervaring en komen voort uit verstandelijke redeneringen.

Wat zondag 44 zegt over de verhouding van de mens tot de goddelijke geboden, stemt overeen met wat men zoal waarneemt, maar geloof is er niet voor nodig en geen vasthouden of vertrouwen op de toezeggingen en beloften van God.

Enige tijd geleden schreef een gereformeerde predikant mij naar aanleiding van een uitdrukking die ik gebruikte dat dit kleine beginsel eigenlijk een geraffineerde vorm van ongelof is, het volgende verweer: 'Houdt deze catechismuszondag ons zelf ook niet voor, dat wij te allen tijde van ganser harte aller zonde vijand zijn en lust tot alle gerechtigheid hebben? Is dit radicaal en totaal of niet? En is de uitdrukking zelf ook niet door en door bijbels? Men leze er de in de H.C. aangehaalde teksten op na. Men kijke naar een Paulus, die zich de grootste der zondaren noemt en de minste der apostelen, enzovoort'.

Ja, dit antwoord is in zijn eis wel totaal, maar een eis helpt ons niet verder. Het is immers het antwoord op de vraag: 'Wat eist van ons het tiende gebod'. Eisen stellen is toch geheel wat anders dan eraan beantwoorden. Op de godde lijke eis strandt ons verstand en zegt: 'Wij kunnen het niet'.

Maar er is een andere weg die wel tot het doel leidt, en dat is ons geloof. 'Want de rechtvaardige leeft door geloof.' Wij leven niet uit het verstand, maar door het geloof, indien wij belijden: 'Opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar den Geest' (Rom. 8:4). Wel was Paulus een zondaar, maar Jezus Christus was voor hem gestorven, 'toen hij nog zondaar was' (Rom. 5:8). Hij zegt ook: 'Want ik ben de minste der apostelen, die niet waardig ben apostel genaamd te worden, daarom dat ik de gemeente Gods vervolgd heb. Doch door de genade Gods ben ik dat ik ben'. (1 Cor. 15:9 en 10)

Op de weg naar Damascus werd Paulus wedergeboren en werd hij van een zondaar een geroepen heilige, want hij wandelde voortaan in het geloof. In Timothëüs 1 zegt Paulus dat hij tevoren een godslasteraar was, en een vervolger. Dan spreekt hij in vers 15 deze woorden: 'Dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben'. Hij vervolgt dan: 'Maar hiertoe is mij ontferming bewezen. . . ' Een zalige zondaar is een onbekend begrip in de bijbel! Wel wordt een zondaar verlost en zalig gemaakt.

Het lijkt wel erg nederig, erg klein, als een kind van God zegt: 'Ik ben zo'n groot zondaar', maar deze uitspraak tast in wezen het verlossingswerk van Christus aan. Wie gezondigd heeft, moet zijn zonden belijden voor God en de mensen, en dan ook aanvaarden dat hij volkomen rein is. Dit laatste kan de mens alleen, indien hij gelooft dat Gods Woord de waarheid is. Dan kan hij ook 'toetreden met een waarachtig hart, in volle verzekerdheid des geloofs, met een hart, dat door besprenging gezuiverd is van besef van

kwaad' (Hebr. 10:22). Wij zijn nu heilig, nu rechtvaardig, nu rein door het woord dat God tot ons gesproken heeft (Joh. 15:3).

Er zijn mensen die zich rijk moeten werken en anderen die rijk geboren worden. In het leven met God willen wij tot de laatste categorie behoren. Door onze wedergeboorte hebben wij deel aan de goddelijke natuur (2 Petr. 1:4). Laten wij toch dit machtige beginsel aanvaarden en een nieuwe wereld gaat voor ons open. De Here doet ons naar ons geloof.

In Romeinen 6 staat, dat wij één plant met hem geworden zijn: 'Want indien wij samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, zullen wij het ook zijn met hetgeen gelijk is aan zijn opstanding'. Samengegroeid zijn met hetgeen gelijk is aan zijn dood, ergens anders genoemd 'het afsterven van de oude mens', houdt meer in dan 'een hartelijk leedwezen over onze zonden' (zondag 33). Samengegroeid zijn in zijn opstanding is wat er met een loot geschiedt, wanneer deze geënt wordt op een boom. Hij wordt er één mee. Het is zo'n nauwe verbinding zoals de rank met de wijnstok heeft.

Dezelfde kracht die Jezus uit de doden deed opstaan, werkt ook in zijn kinderen (Rom. 8:11). Daarom zijn niet alleen bij God alle dingen mogelijk, maar ook bij degene die gelooft. (Marcus 9:23). Dit is het grootste dat in een leven komt: samengegroeid met Christus.

Denk er eens aan: een eenvoudig mensenkind heeft verbinding met de God van het universum, met Hem die het heelal in zijn handen heeft. Is dit niet adembenemend? Al is het dwaasheid voor grote denkers, het is realiteit voor degene die gelooft.

Onze lichamen zijn tempelen van de Heilige Geest. God woont er in. In 1 Corintiërs 1:9 staat, dat wij geroepen zijn tot gemeenschap met Jezus Christus. God geeft Zich aan mij en ik aan Hem. Hij neemt mijn zwakheid en ik ontvang zijn sterkte. Hij neemt mijn armoede en ik ontvang zijn rijkdom. Wij zijn medearbeiders van God! Is dit alles een klein beginsel? Neen, wij zijn geen zondaren meer, maar verlost! Herschapen om den beelde des Zoons gelijkvormig te zijn, supermensen in de ware zin des woords!

Zoals men Simson zijn haren had afgeschoren en zijn ogen had uitgestoken en hem zo van "zijn kracht en heerlijkheid beroofd, zo heeft men gehandeld ook met de mens Gods in Christus. Doch zoals Simson zich aan het einde van zijn leven nog eenmaal herstelde, zo geldt voor ons de belofte dat wij 'in de kracht Gods bewaard worden door het geloof tot de zaligheid, welke gereed ligt om geopenbaard te worden in de laatste tijd' (1 Petr. 1:5).

pastoraal afschuifstelsel

Een gereformeerd predikant, die met onze woonplaats goed bekend is, schreef ons eens: 'Hoewel ik niet behoort tot een pinkstergemeente, is het wel mijn verlangen me te laten zeggen door het gehele evangelie en omdat ik meen, dat de pinksterbroeders hetzelfde (volle) evangelie willen aanvaarden en verkondigen, heb ik tijdens mijn Gorkumse periode verschillende malen met hen gesproken over vragen, die mij dwars zaten.

Nadat ik een bezoek bracht aan het ziekenhuis in de Haarstraat (nu verplaatst), waar mensen jaren lang liggen te lijden aan multiple sclerose enzovoort, heb ik de concrete vraag gesteld, waarom de Gorkumse pinksterbroeders niet met de volle-evangelieboodschap naar die lijdenden gaan om daar de macht van de opgestane Heer zichtbaar te maken door het verrichten van wonderen en tekenen.

Wat zou het een manifestatie zijn van de almacht en goedheid van onze Heer, als er een stoet van hopeloze Haarstraatzieken genezen werd en door Gorkum kon trekken...

Waarom was er in de Haarstraat een huis vol lijdenden en gebondenheid, terwijl er in diezelfde stad mensen wonen, die er weet van hebben, hoe kwetsuren van geest, ziel en lichaam genezen kunnen worden?'

Bij de vraag waarom wij als pinksternensen niet alle chronische zieken in de Haarstraat genezen, willen wij allereerst wijzen op drieërlei genezing van lichamelijke ziekte.

a. Er zijn zieken, die vol geloof tot Jezus komen of tot hen, die de naam van Jezus verkondigen. Hun geschiedt naar hun geloof. Zij ontvangen wat zij verwachten en dátgene, waarop zij hopen. Zij weten dat Hij van wie zij het verwachten, machtig is en dat Hij bereid is het te geven.

U spreekt van velen die ook in Jezus als Heer en Heiland geloven. Maar hebben dezen ook geloof voor hun genezing? Jezus sprak tot verschillenden: 'Groot is uw geloof. Zij aanvaardden dus niet enkele uitspraken van Jezus, maar alle, dus ook die over de genezing. In onze tegenwoordige tijd zullen zij vragen om handoplegging of om de komst van de oudsten hunner kerk voor zalving. Maar op een andere plaats staat: 'Hij deed daar niet vele krachten vanwege hun ongeloof'. Deze mensen kwamen niet naar voren!

b. Soms werd een genezing bewerkt als teken van Jezus' heerlijkheid en om de schare te verzamelen, bijvoorbeeld bij Petrus met de verlamde aan de schone poort. De discipelen vroegen ook of de Here tekenen en wonderen wilde doen om zijn Woord te bevestigen (Hand. 4:30).

c. Er is een genezing, die de gelovige ten deel valt krachtens de werking van de Heilige Geest die in hem is. 'Dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door zijn Geest, die in u woont.' Let wel dat hier sprake is van een sterfelijk lichaam en dat levend maken betekent functioneren naar de wetten van God.

Nu ons antwoord op de vraag. De Heer geeft ons nergens de opdracht om de ziekenhuizen van onze stad te penetreren. Hijzelf kwam in een ziekenhuis en genas slechts één persoon. Hij geeft ons niet de bijzondere opdracht: verkondig mijn evangelie aan zieken, maar aan de gehele wereld.

Wij hebben geen evangelie speciaal voor zieken of voor gevangenen, maar een blijde boodschap voor de mens in zijn totaliteit naar geest, ziel en lichaam. 'Wat baat het de mens als hij de gehele wereld wint - dus ook een gezond lichaam ontvangt - en aan zijn ziel schade lijdt?'

De zieken in de Gorkumse Haarstraat vragen niet om ons en wanneer zij tot een kerkgenootschap behoren, zouden wij hen, wanneer zij ons toch vroegen, in de eerste plaats naar hun eigen herder en hun eigen ouderling verwijzen.

Wij ontvangen dikwijls brieven van lezers, die ons verzoeken bij een zieke vriend of een ziek familielid aan te gaan. Dit loopt vrijwel altijd op teleurstelling uit, want zulke mensen stellen ons bezoek meestal niet op prijs. Voor degene, die het vraagt, is het dikwijls alleen maar een afschuifstelsel!

Ook een predikant kan de zorg en de opdracht, die hij voor de gemeenteleden heeft en voor degenen, waarmee hij in aanraking komt, niet afschuiven naar een pinksterbroeder. Ook de briefschrijvers moeten zelf hun vrienden of familieleden benaderen. Deze zijn niet onze ooms of tantes, of onze vrienden, maar de hunne. Niet wij dragen de verantwoordelijkheid, maar zij!

Aan de geloofsgenezing zoals deze in de volle-evangeliegemeenten geleerd wordt, ligt een visie ten grondslag. Wij weten waartoe God zijn woord gezonden heeft en wat zijn doel is, namelijk dat de mens Gods volkomen zal zijn en tot alle goed werk volkomen toegerust (2 Tim. 3:16). Wanneer iemand ziek is of geestelijk gestoord, kan hij niet aan het plan dat God met de mens heeft, beantwoorden. Daarom wil de Heer heil schenken aan ieder die in geloof en vertrouwen tot Hem komt. En heil betekent: herstel, genezing en afscheiding van de machten die wetteloosheden veroorzaken.

Wanneer nu iemands geloof niet verder reikt dan de schuldvergeving en de rest van zijn aardse leven prijsgegeven wordt aan de boze, krachtens uitspraken als: 'Wij blijven zondaar tot de dood' en 'ziekte wordt door God bewerkt tot lering en tuchtiging', dan is er voor geloofsgenezing geen plaats meer.

Het geloof in het herstel van de mens richt zich op de beloften van God en op het realiseren van zijn wil die het goede en volkomene beoogt. Wanneer men deze inzichten niet deelt, moet men in geval van ziekte geen hulp van pinksterbroeders inroepen, maar eerst innerlijk vernieuwd worden in zijn denken. Men kan nooit genezen op het geloof in toezeggingen, die men niet aanvaardt.

Een ziekenhuis en speciaal één voor chronische zieken, is bovendien niet de geschikte plaats voor geloofsgenezing. Hier toch zijn alle gedachten gericht op de ziekte en op de hulp, die de medische behandeling brengen kan. Wij hebben geen bezwaar tegen medische behandeling, maar het is heel moeilijk om iemand aan zijn vertrouwen op de arts te onttrekken en zijn geloofsweg

alléén op Jezus te richten. De zieke komt daarmee in allerlei conflicten en spanningen, temeer daar velen geleerd is in hun toestand te berusten en zelfs de ziekte als ons van Gods Vaderhand toekomend te aanvaarden.

De eerste voorwaarde voor geloofsgenezing is: de Heer wil het niet en ik wil het ook niet. Ik wil de Heer dienen met een gezond lichaam.

De geloofsgenezing heeft een bodem nodig van innerlijke zekerheid, rust, en standvastigheid. Wij hebben mensen wonderlijk zien genezen, die later weer in stortten, omdat in hun hart twijfel en ongeloof gezaaid werd.

In onze gemeente prediken wij eerst het Woord des geloofs en bidden daarna of de Heer zijn Woord bevestigen wil. Wij beginnen niet met zieken de handen op te leggen, maar wachten op de doorwerking van de Geest van God.

Wij zijn niet geroepen alle lijden uit de wereld te helpen. Dit deed Jezus ook niet. Voor wij met een zieke bidden, zal deze toch eerst oprecht zijn hart aan de Heer moeten schenken, met zijn zonden moeten breken en bevrijd moeten worden van zijn verslaafdheden.

Wij brengen de mensen eerst tot Jezus en spreken met hen over het Koninkrijk Gods, dat is vrede, gerechtigheid en blijdschap. Waar een ziekte bij de gelovige essentiële delen van dit Koninkrijk aantast, namelijk vrede en blijdschap, zal hij genezing ontvangen, indien zijn wil gericht is op dit Koninkrijk.

In onze gemeente zien wij heerlijke wonderen gebeuren en wij strijden voor de 'overoude puinhopen' die nog niet genezen zijn. Wij bidden niet voor

iedere willekeurige zieke, maar werpen ons in de strijd voor hen, die de Heer op onze weg brengt. Zo doen wij het toch ook met de verslaafden en gebondenen.

Wij hebben geen opdracht in een trein te stappen en alle boze machten in de mensen te binden. Verder geloven wij dat een gereformeerde predikant dezelfde opdracht heeft als wij, daar hij leeft uit hetzelfde Woord van God. De Heer eist van de herders zijner schapen, dat zij het zwakke versterken en het zieke genezen. Wij citeren nog de slotopmerking van deze dominee: 'Dan merken wij echter geregeld, dat ons kennen onvolkomen is en omdat wij uit uw publicaties de indruk hebben, dat u van deze onvolkomenheid geen of minder last hebt, is deze brief geschreven'.

Wij antwoorden dat ook wij behoren tot degenen, die evenals de apostel Paulus het nog niet gegrepen hebben en ook nog niet volmaakt zijn. Wij jagen er evenwel naar met ons ganse hart.

Wij weten dat de kracht tot genezing en de kennis en de wijsheid gaven zijn van de Heilige Geest. Wij bidden dat de Heer in ons en in onze broeders en zusters, die de Heilige Geest ontvangen hebben, die begaafdheden waarnaar wij ijveren, tot rijke ontplooiing mag brengen.

rebellerende jeugd en het volle evangelie

Enige tijd geleden las ik het verslag over de ontruiming van een universiteitsgebouw door de politie. Foto's toonden hoe jonge mensen door agenten werden afgevoerd. Een typisch voorbeeld van onze tijd met zijn opstandige jeugd. Wie een beetje fantasie heeft, ziet in gedachten op de achtergrond van dit tafereel een vader en moeder, die ook al heel wat problemen en spanningen met hun opgroeiend kind gehad hebben. Hoeveel conflicten zijn bij deze jongelui thuis aan dit incident voorafgegaan?

De jeugd rebelleert en verzet zich tegen de bestaande orde, terecht of ten onrechte. Zij stoot zich aan de wantoestanden en aan de onrechtvaardigheden in de maatschappij, waarin zij werd opgevoed. Zij oriënteert zich niet meer op traditie, maar verwerpt alle ingeroeste denkbeelden der ouderen. De arbeid ziet ze als een bijdrage tot het instandhouden van een maatschappij, die haar vermolmd voorkomt en zij staat onverschillig tegenover de technische prestaties van de welvaartstaat. Wat heb je aan dit alles, wanneer je je doodongelukkig voelt? Ook de jeugd kan bij brood alleen niet leven en zij zoekt daarom een weg tot ontkoming. Voor haar staat het vast dat het voorgeslacht bij de schijn leefde, dat het geen geluk bezat en dat het denken en handelen der ouderen geen enkele essentiële oplossing brachten.

Niemand maakt zich wijs dat de opstandige jeugd bij een recessie van het economische leven haar verzet zal opgeven. Wij zijn allen overtuigd dat dit nog maar een begin is.

Bij de opening van het zesde zegel in de Openbaring wordt meegedeeld, dat de leidslieden en vooraanstaanden in maatschappij en kerk zich verbergen in de rotsen en spelonken. Zij durven niet meer in te grijpen en schuiven de verantwoordelijkheid van zich af. Zij trachten zich te dekken achter het gezag van andere en hogere autoriteiten. Zij vrezen zichzelf moeilijkheden op de hals te halen, wan neer zij krachtdadig optreden. Zij leggen zich neer bij de situatie, omdat zij zien dat hier krachten in het spel zijn die zich aan hun gezag niet onderwerpen. Een beroep op de goede wil van de opstandigen wordt dwaasheid en ook door verstandelijk redeneren laat de jeugd zich niet meer overtuigen.

De krachten, waar tegenover men zich geplaatst ziet, behoren niet tot het natuurlijke leven. De regeerders en het gezag houden echter alleen rekening met menselijke geesten, die totnutoe als wereldgeesten de maatschappij ordenen, maar dezen zijn niet tegen de intriges der boze geesten opgewassen. Deze wereldgeesten wankelen, als de jeugd, het groene gras, door vuur verbrandt, dat wil zeggen door demonen geïnfiltrerd wordt.

De leiders van de orthodoxie spreken: 'De toorn van God is gekomen en wie kan bestaan?' Zij zijn ook niet bestand tegen de zondvloed van duivelse geesten, die de jeugdigen opjagen en maken dat dezen zich niet onderwerpen aan de wetten Gods, noch aan de inzetten van mensen.

De overheden zowel in de maatschappij als in de kerk willen met ouderwetse methoden en door een voorzichtig en welwillend optreden deze machten tegenhouden teneinde de jeugd in het goede spoor te brengen, maar zij hebben geen inzicht in de geestelijke structuur van de eindtijd en zij weten innerlijk dat zij geen enkele oplossing hebben. Deze verontrusten pleisteren nog wat met loze kalk en zien niet, dat de strijd zich verplaatst heeft naar de hernelse gewesten en dat het gaat: Kracht tegen kracht en Geest tegen geest. Zij borduren nog wat voort op het oude stramien. In hun conservatisme grijpen zij in deze bovennatuurlijke strijd naar de leer der vaderen en het gezag van wetten en regels door mensen gemaakt. Zij zijn zelfs gezind deze een beetje pasklaar te maken voor de nieuwe tijd. Zij missen evenwel de geestelijke wapenrusting waardoor men kan standhouden in de boze dag. Zij nemen niet de sprong naar het volle evangelie, omdat zij de heerlijkheden Gods die reëel worden door de geestelijke gaven, loochenen en zelfs lasteren. Zij staan wel vijandig tegenover de geest van deze tijd en roepen ach en wee, maar zij verzetten zich ook tegen de Geest van het volle evangelie. Er is een overeenkomst tussen de opstandige jeugd en hen die de weg van het volle evangelie gaan. Ook deze laatsten verwerpen de bestaande gang van zaken en oriënteren zich niet meer op de vaderen, noch op de traditie, noch op de ingeroeste denkbepelden van een religieus voorgelacht. Ook het volle evangelie is revolutionair en schopt de 'heilige' huisjes om. Het zoekt een volkomen nieuwe en hoge weg om uit de impasse te geraken. Het trekt de mens uit de geestelijke sleur van de voorbijgegene eeuwen en zegt duidelijk tot het verleden: 'Dat was het niet!', maar weet ook met Petrus: 'Dit is het! En het

zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien'. Er was onder ons een honger en dorst naar gerechtigheid, blijdschap en vrede. Onze ouders konden ons geestelijk niet helpen, maar God opende de hemel en de late regen viel neer op de uitgedroogde grond. God gaf zijn Geest.

In de aanvang is er dus een overeenkomst tussen de rebellerende jeugd en hen die het volle evangelie belijden, maar er is ook een principieel uiteengaan. Onze tijd geeft een losmaking van het oude en een gaan in twee richtingen te zien. Dit geschiedt of onder beïnvloeding van demonische machten of onder leiding van de Heilige Geest.

De teeners en twenners 'hervormen' met een wetteloze geest en daarom gaat de antichrist uit hen zijn stoottroepen recrutereren. De jeugd is immers het gemakkelijkste te grijpen, temeer omdat zij niet op de juiste wijze door de ouders geheiligd wordt. Zij gaat verloren, dat wil zeggen wordt een prooi van de machten der duisternis, terwijl zij bezig is de maatschappelijke orde om te keren. In de jeugd begint zich 'het geheimenis der wetteloosheid' te openbaren.

Het volle evangelie daarentegen maakt wel een breuk met het verleden, maar oriënteert zich op de wetten des Geestes, die van God Zelf. Het grijpt terug naar de aanvang der herschepping, naar Jezus Christus en zijn apostelen. Dezen streden in de hemelse gewesten en overwonnen daar de vijand. Op dezelfde wijze wil ook het volle evangelie worstelen en zegevieren, opdat het Koninkrijk Gods geopenbaard kan worden.

de band met het voorgeslacht

Een van de doeltreffendste middelen, waardoor de vorst der duisternis het christenvolk in zijn greep houdt, is wel die van de band met het voorgeslacht. De dwalingen, die de duivel in de harten en in het verstand van de voorvaderen neergelegd heeft, vormden eeuwen lang een rem in de openbaring van het Koninkrijk Gods. De christenen kunnen zich hierdoor niet vrij ontplooien en de ervaringen van het volle heil worden voortdurend tegengehouden. De verkeerde inzichten blijven door dit respect voor de vroegere generaties van geslacht op geslacht gehandhaafd en gehele landstreken zijn geestelijk zo ten dode opgeschreven.

De vaderen hebben hun nageslacht weinig constructiefs kunnen bieden, omdat zij geen inzicht hadden in de onzienlijke, hemelse zaken. Zij strekten zich niet uit om de werken van Jezus te doen en aan zijn leer ontnamen zij iedere kracht tot heil en verlossing. Zij waren niet gedoopt met Gods Geest, spraken niet in tongen, wierpen geen duivelen uit, legden de handen niet op zieken en zalfden dezen ook niet in de naam van Jezus, hoewel al deze dingen de mens dichter bij het volle heil brengen en door Jezus en zijn discipelen zelf in practijk gebracht werden. Aan de persoon van Jezus als de eerste van vele broederen gingen zij bewust of onbewust voorbij. Omdat zij geen kennis bezaten van de geestelijke gaven en van de goddelijke bevrijding en genezing was de weg der heiligmaking voor hen een moeilijk

te betreden pad. Volgens hun leer moest ieder mens, ondanks het werk van de Heilige Geest in hem, zondaar blijven tot de dood.

Waarom waren wij eenmaal gereformeerd? Omdat vader onder invloed van Kuyper met de doleantie meegegaan was. Van onze jeugd af aan werden wij met de leer der vaderen geconfronteerd. Men sprak over 'de kerk der vaderen', 'de leer der vaderen' en van 'het vrome voorgeslacht'. Wij meenden op de juiste weg te zijn door over te nemen wat een van onze ouders gedacht had. Een andere vader in de familie kon zich met de dolerenden niet verenigen en deze tak bleef hervormd. Het waren slechts de enkelingen, die aanvoelden dat de leer der vaderen practisch nergens klopte en dat hun werken niet gevolgd werden door heil en goedertierenheid.

Een sacrament als dat van de kinderdoop is nergens in de bijbel te vinden, maar toch wordt dit onhoudbaar inzicht gehandhaafd vanwege de mystieke band met het voorgeslacht. Een van de recensenten van het boek dat wij schreven over: 'De betekenis van de doop' wist ons geen beter advies te geven dan Calvijn en Luther aangaande dit onderwerp maar eens te bestuderen. Alsof wij niet in de voorzeide leer zijn opgevoed!

Zo geeft bijvoorbeeld de bijbel nergens aanleiding om de moeder des Heren te aanbidden of te verheerlijken, en toch is de Mariologie een van de opvallendste kenmerken van de rooms- katholieke kerk en is zij een beletsel voor miljoenen om ware gemeenschap te vinden met Jezus Christus.

In Jeremia 44 worden wij bepaald bij een conflict tussen de profeet en een deel van het volk Israël. Wanneer deze godsmen de Israëlieten op zonde en

afval wijst, wordt door allen eendrachtig de waarschuwing van de hand gewezen door een beroep op het voorgeslacht. 'Zoals wij gedaan hebben, wij en onze vaders en onze vorsten, in de steden van Juda en op de straten van Jeruzalem; toen hadden wij goed ons brood en waren gelukkig en zagen geen rampspoed' (vers 17).

Merk op dat het levende profetisme steeds afstuit op de continuïteit met de voorgeslachten. De profeet heeft immers geen binding met de vaders, maar hij spreekt krachtens directe gemeenschap met God. Hij verkondigt de waarheid Gods in de tijd waarin hij leeft en kent geen beroep op de 'vrome' vaders.

Juist om de zonden van de voorouders, die zij voortzetten, waren de rampen gekomen. 'Zijt gij vergeten de boosheid van uw vaders en van de koningen van Juda en van zijn vorsten en de boosheden van uzelf en van uw vrouwen, die zij bedreven hebben in het land van Juda en op de straten van Jeruzalem?' (vers 9)

Het profetisme kende geen 'vroom' voorgeslacht, maar een volk dat reeds in de woestijn zich van God afkeerde, dat de tent van Moloch droeg en de ster van de god Rempha, en dat neergeslagen werd vanwege zijn ongelof. Het volk heeft nooit willen luisteren naar de mannen die God gaf. Stéfanus sprak tot de leidlieden: 'Hardnekkigen en onbesnedenen van hart en oren, gij verzet u altijd tegen den Heiligen Geest; gelijk uw vaders, zo ook gij!'

Israël heeft nimmer aan het doel van God beantwoord. Jezus sprak daarom niet van een godvruchtig voorgeslacht, maar Hij toomde: 'Gij getuigt dus van uzelf, dat gij zonen zijt van de moordenaars der profeten!'

Zo zitten ook wij bij de puinhopen van de verwoeste stad Gods. Neen, wij zijn niet jaloers op onze voorvaderen, want zij hebben ons de weg van volkomen verlossing niet kunnen voorhouden. Onze vaderen kenden weinig vreugde en weinig overwinningen. Zij worden geromantiseerd zoals sommige nationale figuren in verouderde geschiedenisboekjes. Men vergeet hun zonden en dwalingen en maakt er geloofshelden van. Ook zij waren menigmaal een prooi van machten, die hun voorgeslachten hadden beheerst en waarvan zij nimmer bevrijd werden.

Wanneer wij in een bediening de banden met het voorgeslacht breken maken wij iemand los van zijn voorouders, van hun gedachten en van hun werken, van hun gebondenheden en van tradities, om hem vrij te stellen voor de Heer. Wij ontzeggen daarmee de machten, die in zijn voorgeslacht geopereerd hebben, de toegang tot het leven van deze mens.

Hoewel wij bewondering hebben voor de ijver en de inspanning om de Heer te dienen, die vele voorvaderen hadden, kunnen wij toch slechts met medelijden aan hen denken, want zij waren onbekend met het volle heil. Hun ijver was een ijver zonder inzicht. Hoe zouden zij hebben kunnen geloven, waar het hun niet gepredikt was? Wij verachten hen niet, omdat zij bij kaarslicht moesten leven, terwijl wij door een schakelaar in te drukken reeds een zee van licht kunnen ontsteken. Wij hebben ons echter geestelijk

van hen gedistantieerd en bezoeken hun kathedralen niet, waar de grafzerken wijzen op de occulte banden met het voorgeslacht.

Vooraf in het buitenland zagen wij dat de voorouderverering stijgt naarmate de kerk afvalliger wordt. Hoevelen worden in onze tijd niet weerhouden het volle evangelie te aanvaarden of zich op geloof te laten onderdompelen door de gedachte: wat zou mijn vader er wel van gezegd hebben? Of mijn lieve moeder zaliger?

De profeten riepen niet op om de vaders na te volgen, maar zij wezen naar het model dat de Heer zelf in het begin gegeven had. 'Tot de wet en tot de getuigenis!' Zo ook ligt onze blauwdruk niet bij onze vaders, maar bij het begin, bij Jezus Christus en zijn apostelen. Paulus schreef: 'Word mijn navolgers (imitators), gelijk ook ik Christus navolg!' De kinderen worden opgeroepen 'den beelde des Zoons gelijkvormig te worden' en in zoverre de vaders op Hem gelijken, zullen zij ook hun navolgers zijn.

Jezus kende geen band met de voorgeslachten en Hij prees geen voorouders. Hij sprak: 'Laat de doden hun doden begraven; maar ga gij heen en verkondig het Koninkrijk Gods'. Laat de ongeestelijke, religieuze mensen bezig zijn met de gestorven voorvaders, laten zij monumenten bouwen en dikke biografieën over hen schrijven, maar laten wij ons bezig houden met de onzienlijke wereld van het Koninkrijk Gods. Want 'niemand, die de hand aan de ploeg slaat en ziet naar hetgeen achter hem ligt, is geschikt voor het Koninkrijk Gods'.

Ook in de pinksterbeweging dreigt het gevaar van occulte bindingen met de vaders. Hun regels en hun inzichten blijven dan de onze en men ziet niet meer wat in onze tijd tot onze vrede dient.

Ook in de pinkstergemeente dreigt de overweldiging door leergeesten, die de dwalingen van het voorgeslacht inzake de doop des Geestes, of de maranathainzichten en -verwachtingen handhaven. Uit vrees om uitgestotenen te worden, durft men de inzichten van de pioniers niet meer loslaten. Maar de Heer geeft in deze eschatologische tijd nieuw licht op zijn Woord en roept mannen om spijze uit te delen te rechter tijd. Daarom weigeren wij ons te laten leiden door de doden, maar stellen ons hart open voor de inspiratie van Hem, Die leeft! Want de geest der profetie is niet wat de vaders spraken, maar het getuigenis van de levende Heer.

het proces

Vrome geesten houden van ernst en decorum. Het proces waarin Jezus terechtstond, was dan ook goed geënceneerd. De hoge raad was in zijn geheel aanwezig. De oudsten vertegenwoordigden de politieke partijen, de schriftgeleerden de wet en de overpriesters de tempel. Deze plenaire zitting zal wel met gebed geopend zijn. De getuigen, die aan het proces een betrouwbare indruk moesten verlenen, waren tevoren opgeroepen. Het vonnis lag al gereed, maar de vormen moesten in acht genomen worden.

De rechtszitting werd geleid door mannen, die Jezus met witgepleisterde graven vergeleken had. Uiterlijk had de veroordeling een schijn van recht, maar zij was vol leugen en bedrog.

Bij de climax van de vertoning verrees, in pontificaal, de hogepriester. Zijn gelaat stond strak en zijn oog ernstig. Hij beëindigde dit show-proces met de theatrale uitroep: 'Ik bezweer u bij de levende God!' Vrome machten trachten altijd indruk te maken door grote woorden en bezweringen, om naar buiten de schijn op te houden en hun innerlijke verdorvenheid te verbergen.

Eerst werd Jezus van allerlei beticht, waarover de getuigen het niet eens konden worden. Daarna volgde de aanklacht: Hij heeft de tempel aangetast en het kerkbesef ondermijnd. Hoe kon ook de hogepriester, die als sadduceeër niet in de opstanding geloofde, begrijpen dat Jezus van de

tempel zijns lichaams gesproken had en dat Hij na drie dagen zou opstaan uit de doden?

Onder de opgeroepen getuigen bevonden zich niet de verlost zondaars, de genezen zieken of de bevrijde bezetenen, zoals die bijvoorbeeld uit Gadara en Magdala. Want vrome geesten houden zich bezig met leerstellingen, ceremoniën en sacramenten, maar bemoeien zich niet met het heil, dat is de genezing van de totale mens. Zij brengen geen heil en verwachten geen heil. Hieraan zijn zij te allen tijde te onderkennen. Van de volgelingen van Jezus kan echter als van hun Meester gezegd worden, dat heil en goedertierenheid hen volgen.

Vrome geesten zijn sentimenteel en wreed; zij huilen of maken zich boos. Bij het inwijden van de grafsteden der profeten en de monumenten der rechtvaardigen spraken zij ontroerd: 'Indien wij geleefd hadden in de dagen van onze vaders, zouden wij met hen geen gemene zaak gemaakt hebben'. In hun ziekelijke gevoeligheid wilden zij nog iets voor deze gestorven martelaars doen en zetten daarom gedenktekenen op hun graven. Hun gebedsriemen en lange gebeden moesten het bewijs leveren dat zij anders waren. Maar het masker valt af, als zij geconfronteerd worden met Hem, die de waarheid en het leven is, met de grote profeet. Dan komt de ware aard tevoorschijn. Dan komt eruit wat erin zit. Dan verliezen zij hun zelfbeheersing en alle decorum valt weg. 'Toen spuwden zij Hem in het aangezicht en sloegen Hem met vuisten'. Vrome geesten kennen slechts één uitspraak: de verminkingen der slachtoffers, de terechtstellingen, de excommunicaties uit gemeenschappen en broederschappen zijn er het

bewijs van. 'Hij is des doods schuldig!' De wrede kruisdood werd geëist door hen, die zo ontzet waren vanwege de profeten die door hun vaderen gedood waren.

Vrome geesten zijn niet te overtuigen. Met deze machten valt niet te discussiëren. Tracht maar eens een echt gesprek te voeren met een Jehova's getuige. Wanneer u hem uw inzichten mededeelt, luistert hij niet, maar tracht dit intermezzo te gebruiken om eigen gedachten te ordenen.

Jezus had veel met de leidslieden gesproken. Hij had getracht hun de ogen te openen. Hij had gewezen op hem, die door hen heen sprak: 'Gij zijt uit uw vader, de duivel'. Wars van alle zachtzinnigheid had Hij hen aangesproken als slangen en addereengebroad. Maar zij hadden niet geluisterd.

Vrome geesten verwierpen Jezus, die hen openbaar maakte. Bij dit proces zweeg Jezus. Hij had deze leidslieden afgeschreven, want Hij zag hoe ze overweldigd waren. Jezus redetwistte niet met de machten. Er was geen ringetje in deze mensen, waarachter Hij de vinger zetten kon. Het huis werd prijsgegeven. Jezus kon nog slechts één ding doen. Hij bad: 'Vader, vergeef het hun, want zij weten niet, wat zij doen'.

Deze geestelijke rechtbank was onbekend met de machten in de lucht en met de strijd, die daar heerst. Indien zij iets van de onzienlijke wereld begrepen hadden, zouden zij de Heer der heerlijkheid niet gekruist hebben.

Staande tegenover Jezus, openbaarden de vrome geesten hun ware aard. Hij stelde hen openlijk tentoon en zweeg op alle beschuldigingen. Het was de ure der duisternis. Ook hier liet Jezus een voorbeeld na. 'Die, als Hij

gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde, maar gaf het over aan Hem, die rechtvaardig oordeelt.' Laten wij in zijn voetsporen wandelen!